

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 25-04-24938 רוזיליו נ' נתניהו

11.5.2025

לפני כבוד השופטת תמר בר-אשר

נאוה רוזיליו

המערערת

נגד

שרה נתניהו

משיבים

בא-כוח המערערת: עו"ד גונן בן-יצחק
בא-כוח המשיבה: עו"ד אוריאל (חור) ניזרי

פסק דין

1 הערעור הנדון הוגש על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כבוד השופטת בלהה יהלום) מיום
2 6.4.2025 שעל-פיו ניתן נגד המבקשת צו לפי חוק מניעת הטרדה מאיימת, תשס"ב-2002 (להלן –
3 **חוק מניעת הטרדה מאיימת או החוק**), האוסר עליה ועל מי מטעמה לעקוב אחר המערערת
4 ולהתחקות אחריה, ואשר נקבע כי יהיה בתוקף עד יום 30.6.2025.

אי הגשת תשובת המשיבה לערעור

8 בקשת המשיבה הוגשה אל בית משפט השלום ביום 5.3.2025 ובגדרה התבקשו צווים מכוח
9 החוק נגד המערערת ונגד אדם נוסף (מר אורי משגב), שהבקשה נגדו נמחקה בהחלטה מיום
10 17.3.2025, לאחר שלא הוגש אישור מסירה על המצאת החלטת בית המשפט אליו. לא הוגשה כל
11 השגה בעניינו וגם לא בקשה לעיון חוזר, כך שבפועל בקשת המשיבה בעניינו נזנחה.
12
13 תשובת המערערת לבקשה למתן הצו על-פי החוק הוגשה ביום 16.3.2025 והדיון בבקשה התקיים
14 במעמד הצדדים ובאי-כוחם ביום 25.3.2025. בבוקר הדיון הוגשה מטעם המשיבה הודעה בצירוף
15 340 פרסומים, אשר אין חולק כי לא הועברו קודם לכן לעיונה של המערערת.

16
17 החלטת בית המשפט קמא ניתנה כאמור, ביום 6.4.2025 ובגדרו ניתן הצו כמפורט לעיל.

18
19 3. הערעור הוגש ביום 10.4.2025, יום קודם לערב חג פסח והיציאה לפגרת פסח, שחלה
20 בתאריכים 11-19 באפריל. מטעם זה הערעור הוקצה לטיפול ביום 21.4.2025 ובמועד זה ניתנה
21 החלטה שלפיה נמצא כי הערעור מצריך את תשובת המשיבה ונקבע כי תוגש עד יום 29.4.2025.

22

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 25-04-24938 רוזיליו נ' נתניהו

ביום 29.4.2025 בשעה 16:57 הוגש מסמך שהוגדר במערכת כ"תגובה" (הוגש 3 דקות קודם לשעה 17:00. כך בעוד שאם ההגשה היא באמצעות 'נט המשפט', הגשה לאחר שעה זו נחשבת להגשה למחרת היום (תקנה 161(1)(ד) בתקנות סדר הדין האזרחי, תשע"ט-2018 (להלן – **התקנות**)). בפועל הייתה זו בקשת ארכה להגשת תגובת המשיבה. נטען בה כי הערעור לא הומצא אל המשיבה או אל בא-כוחה, כי בא-כוח המשיבה צפה באופן מקרי בהחלטה וכן כי לא יוכל להשיב לערעור עד המועד שנקבע. שכן, נטען כי יום הזיכרון ויום העצמאות בפתח וכן נטען כי בא-כוח המשיבה עומד לצאת ל-39 ימי מילואים ועל-פי הנתען, שירותו הוא "24/7 עם מספר יציאות קטן ביותר". כמו כן נטען כי לא התקבלה תגובת המערערת לבקשה.

בקשת הארכה נדחתה בהחלטה מפורטת ומנומקת מאותו יום (29.4.2025), שתמציתה כי הבקשה שהוגשה כאמור, בשעה 16:57 מעוררת שורה של קשיים כלהלן: **ראשית**, לא ניתן לקבל את הטענה כי הערעור לא הומצא אל בא-כוח המשיבה, מאחר שעל-פי נתוני מערכת 'נט המשפט' הוא צפה בו ביום 11.4.2025 בשעה 07:45; **שנית**, על-פי נתוני מערכת 'נט המשפט', ההחלטה מיום 21.4.2025 המורה על הגשת תשובה, הומצאה אל בא-כוח המשיבה ביום 22.4.2025 בשעה 08:15 וכי הוא צפה בה עוד קודם לכן, ביום 21.4.2025 בשעה 20:47; **שלישית**, אכן, נקבע פרק זמן קצר יחסית להגשת התשובה, אך זאת בשל מהות ההליך ואופיו, שלגביו מקובל לחייב בהגשת תשובה תוך זמן קצר, שבכל מקרה, הסתיים עוד קודם ליום הזיכרון. כמו כן, מאחר שבית המשפט קמא קבע כי הצו שנתן יהיה בתוקף עד יום 30.6.2025, כל דחייה, בוודאי כמו זו המבוקשת, תרוקן את הערעור מתוכנו; **רביעית**, הטענה בדבר יציאה לשירות מילואים למשך 39 יום לא נתמכה בדבר ואף לא הובהר כנדרש אם מדובר בשירות רצוף או בשירות מילואים בתפקיד עורפי הנעשה במשמרות ומאפשר עבודה בחלק מימי השבוע; **חמישית**, אין כל הנמקה להגשת הבקשה ברגע האחרון ואף לא הוצגה פנייה אל בא-כוח המערערת לקבלת עמדתו לגביה, כך שעולה חשש כי מדובר בניסיון לכפות את הארכה המבוקשת תוך הצבת בית המשפט לפני עובדה מוגמרת.

4. בא-כוח המערערת לא ביקש עיון מחדש בהחלטה האמורה ולא השיג עליה בשום דרך. משלא הוגשה תגובת המשיבה במועד וגם לא הוגשה עד יום 4.5.2025, ניתנה החלטה נוספת במועד זה בערב (סמוך לשעה 20:30), הקובעת כי אם עד יום 8.5.2025 לא תוגש תשובת המשיבה, ייחשב הדבר להסכמתה לקבלת הערעור. הודגש שוב, כי אי הגשת תשובת המשיבה בהקדם תעקר את הערעור ותרוקן אותו מתוכנו ומכל מקום, לא נמצאה הצדקה לארכה הממושכת שהתבקשה.

ביום 7.5.2025 בשעה 20:10 (ראו אישור פתיחת בקשה) הוגשה בקשה נוספת מטעם המשיבה (בשל שעת הגשתה, בפועל הוגשה למחרת, ביום 8.5.2025, שזה המועד האחרון שנקבע להגשת התשובה), ובגדרה שוב התבקשה ארכה להגשת תשובת המשיבה. אף בקשה זו לא נתמכה בדבר וגם לא בעמדת בא-כוח המערערת לגביה. חלף זאת, התעמת בא-כוח המשיבה עם ההחלטה הקודמת מיום 29.4.2025, תוך העלאת טענות בכל הנוגע למשמעות שיש לצפייה במסמכים ב'נט המשפט'

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 25-04-24938 רוזיליו נ' נתניהו

ומתיחת ביקורת על בית המשפט. בין השאר נטען, כי אין די בצפייה כדי שהדבר ייחשב להמצאה
כדין וכן נטען שוב כי בא-כוח המשיבה מצוי בשירות מילואים ולכן התבקשה ארכה להגשת תשובת
המשיבה, כך שתוגש עד יום 11.6.2025.

גם בקשה זו נדחתה בהחלטה מיום 8.5.2025, תוך הפנייה אל ההחלטות הקודמות. חרף זאת, עד
היום לא הוגשה תשובת המשיבה.

5. תחילה נידרש בתמצית אל שתיים מטענותיו של בא-כוח המשיבה בבקשתו האחרונה.

ראשית לכל, בניגוד לניסיונו של בא-כוחה של המשיבה להטיל דופי בבית המשפט, נבקש להדגיש
כי מאז פרוץ המלחמה ביום 7.10.2023, נעתרתי לכל הבקשות שבגדרן התבקשה ארכה להגשת כתבי
טענות או שהתבקשה דחיית דיונים מהנימוק שבא-כוחו של בעל הדין או בעל הדין עצמו משרתים
במילואים. אולם בשונה משתי בקשותיו של בא-כוח המשיבה, בכל אותן בקשות שנענו היו ארבעת
המרכיבים הבאים, אשר באופן בולט נעדרו משתי בקשותיו של בא-כוח המשיבה: **האחד**, בניגוד
לבקשות הנדונות, הבקשות האחרות נתמכו במסמכים, לרבות טופס 3010, התומכים במועדי שירות
המילואים (מסמכים שהם כידוע, זמינים להורדה מאתר צה"ל בכל רגע נתון); **השני**, בשונה
מהבקשות הנדונות, הבקשות האחרות כללו פירוט תמציתי בעניין מועדי שירות המילואים, אם
מדובר בשירות רציף, או בשירות מקוטע במספר משמרות שבועיות המאפשרות עבודה בשאר ימי
השבוע (כנהוג לגבי תפקידים עורפיים רבים). בהתאם לכך ותוך פירוט מעין זה, גם התבקשו דחיות
סבירות, שאמנם נענו; **השלישי**, בשונה מהבקשות הנדונות, בכל אותן בקשות אחרות לא התבקשה
ארכה או דחיה שמשמעותה ריקון ההליך מתוכנו; **הרביעי**, בשונה מהבקשות הנדונות, בבקשות
האחרות צורפה עמדת הצד השני לבקשת הדחיה ולכל הפחות, הובאה הנמקה של ממש לאי צירופה.

חרף ההחלטה מיום 29.4.2025 שבגדרה הופנה בא-כוח המערער אל כל הקשיים העולים מבקשתו
הראשונה, הוא בחר להתעלם מהם במפגיע ושוב לא לתמוך את בקשתו בדבר. אכן, שירות מילואים
מצדיק דחיות ואורכות, אך זאת בתנאי שהטענה בדבר שירות מילואים הוצגה כטענה מבוססת.

שנית, כידוע, השלמת הטמעת מערכת 'נט המשפט' בכל בתי המשפט הייתה בשנת 2010, לפני
כחמש-עשרה שנה (למעט בית המשפט העליון, שבו המערכת הוטמעה בפגרת קיץ 2024). בשנים
הראשונות נדרשו בית המשפט לעתים תכופות לעסוק בטענות הכרוכות במשמעות שתינתן לצפיית
באי-כוח הצדדים בהחלטות ובכתבי טענות. אולם דומה כי זה מספר שנים רב שטענות בעניינים אלו
כבר כמעט ולא עולות. שכן, זה מכבר השתרשה המדיניות שלפיה מועד הצפייה הוא מועד מחייב,
זולת אם הובא הסבר של ממש הנתמך בתצהיר, אשר מפרט מדוע אין להסתמך על הצפייה במקרה
מסוים. ההסבר למדיניות זו הוא פשוט, הגיוני, הוגן והגון. הוא נובע מעיקרון ההדדיות, שמשמעותו
כי מי שמבקש ליהנות ממעלותיה הרבים של מערכת זו, לרבות אפשרות ההגשה מרחוק בכל עת

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 25-04-24938 רוזיליו נ' נתניהו

ואפשרות הצפייה בהחלטות מיד עם נתינתן, גם צריך לדעת שיש לכך משמעויות והשלכות. בכלל זה, העובדה שלא יתקבל ניסיון להתכחש לצפייה בהחלטה. ניסיון זה לא רק חוטא לכלל הידיעה בדבר מתן ההחלטה או הגשת כתב הטענות, אלא עלול להעלות חשש לחוסר תום-לבו של המתכחש לצפייתו בהחלטה או בכתב הטענות שהוגש או של המנסה להתכחש לתוכנם, כך בעוד שבפועל, חזקה כי הם ידועים לו היטב מכוח צפייתו המתועדת במערכת 'נט המשפט'.

לכל אלו יש להוסיף כי יש להצטער על הציטוט החלקי שהובא בבקשתו השנייה של בא-כוח המשיבה מתוך החלטת בית המשפט העליון, שניתנה לפני כשבע שנים, בעניין בש"א 8839/18 כהן נ' המאגר הישראלי לביטוחי רכב ("הפול") (19.12.2018). שכן באותו עניין הוסיף בית המשפט (כבוד השופט ד' מינץ), את הדברים הבאים: **"בשולי הדברים אעיר כי טענות של בעלי דין לעניין המצאת החלטת בית משפט, שעה שאין חולק כי הם צפו באותה ההחלטה, מעוררות חוסר נוחות והן עשויות להצדיק בנסיבות מסוימות העדפה של מועד הידיעה של בעל הדין על אודות קיומה של ההחלטה, על פני מועד המצאתה"** (שם, פסקה 11. כן ראו, למשל: רע"א 1153/20 פלונית נ' מכבי שירותי בריאות (30.4.2020), כבוד השופט (כתוארו אז) י' עמית, פסקאות 9-10).

6. מכל מקום, מעת שבא-כוח המשיבה בחר שלא להגיש תשובה לערעור, חרף הארכה שניתנה לו ביוזמת בית המשפט (החלטה מיום 4.5.2025), חלה תקנה 138(ג)(2) בתקנות, שעל-פיה הערעור ייבחן רק על סמך הנטען בערעור. עם זאת וכאמור, בנסיבות הנדונות גם נקבע בהחלטה מיום 4.5.2025, כי אם עד יום 8.5.2025 לא תוגש תשובה, ייחשב הדבר להסכמת המשיבה לקבלת הערעור. די אפוא, באמור לעיל כדי לקבל את הערעור. למעלה מהדרוש ולנוכח הוראת תקנה 138(ג)(2) בתקנות, נידרש בקצרה ובתמצית גם לערעור לגופו.

תמצית טענות הצדדים בבית המשפט קמא ועיקרי החלטתו

7. בבקשתה למתן צו מכוח החוק טענה המשיבה, אשת ראש הממשלה, כי זה תקופה ממושכת שהמערערת, שהוגדרה כ"פעילה פוליטית רדיקלית ביותר", רודפת אחריה ואחר בני משפחתה בארץ ובעולם. נטען כי המערערת עוקבת אחר המשיבה בעצמה ובאמצעות אחרים ומפרסמת ברשתות החברתיות פרסומים רבים הפוגעים בפרטיותה של המשיבה, כפי שעולה מהפרסומים שכאמור לעיל, הוגשו אל בית המשפט קמא בבוקר הדיון (עשרים יום לאחר הגשת הבקשה למתן הצו). נטען כי אלו פרסומים שעוסקים בהודעות בדבר מיקומי המשיבה ובמעשיה, אשר היקפם ותוכנם חורג מפרסום המוגן בחופש הביטוי. כמו כן נטען כי אין ליצור הבחנה בין אדם אחד למשנהו בכל הנוגע לתחולת החוק הנדון וכן כי בחלק מהפרסומים, בהם אלו שעל-פי הנטען נוגעים לסידורי אבטחת המשיבה, יש כדי לסכן אותה ולפגוע בפרטיותה. בכל מקרה, נטען כי אין רלוונטיות לזהות יוזם הפרסום או מספק המידע ואף אין רלוונטיות לשאלה אם הייתה זו המערערת או גורם אחר.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 25-04-24938 רוזיליו נ' נתניהו

8. מנגד טענה המערערת כי בקשת המשיבה למתן צו נועדה להשתקת ביקורת ציבורית לגיטימית ולהטלת מגבלות על חופש הביטוי ועל זכות המחאה ומכל מקום, הבקשה לא עמדה בתנאים הקבועים בחוק מניעת הטרדה מאיימת וכי הבקשה אף נעדרת תשתית עובדתית מספקת. נטען כי הבקשה אינה בהירה, אינה מדויקת, נסמכת בין השאר, על אירוע מחאה פוליטית לגיטימית שהתרחש כשנתיים קודם להגשת הבקשה ובכל מקרה, נטען כי ההתנהלות באותו אירוע הייתה על-פי הנחיית כוחות הביטחון. נטען כי לא מוכרת הטרדה מאיימת הצופה פני עבר וכן כי למשיבה עבר פלילי וכי מדובר בדמות ציבורית ולפיכך מצופה ממנה סף סיבולת גבוה מזה המצופה מאחרים ואף אין להשוות בין שלוות חייה לבין שלוות אזרח מן היישוב. עוד הדגישה המערערת בתשובתה לבקשה, כי בניגוד לנטען, אין כל חשש אובייקטיבי לפגיעה בשלומה של המשיבה וזאת ביחוד לנוכח מערך האבטחה המקיף העומד לרשותה. כמו כן נטען כי בקשת המשיבה הוגשה בשיהוי, כך שעצם חלוף הזמן מחזק את חולשת טענתה בדבר הפגיעה בה.
9. בית המשפט קמא ניסה להביא את הצדדים לכלל הסכמות לנוכח הליכים קודמים ולנוכח הטענות המשפטיות שפורטו בתגובת המערערת לבקשת המשיבה. לאחר שניסיונות אלו לא צלחו, נשמעו טענותיהם של באי-כוח הצדדים וניתנה ההחלטה שבעניינה הוגשה הערעור הנדון.
10. בהחלטתו עמד בית המשפט קמא על עיקרי הוראות חוק מניעת הטרדה מאיימת ועל כך שכלל, בילוש, מארב והתחקות אחר תנועותיו של אחר הן בגדר הטרדה מאיימת כמשמעותה בחוק. לפיכך, אם בית המשפט שוכנע כי הטרדה כזו צפויה להתרחש, יינתן צו למניעתה. כן נקבע, כי החוק אינו מבחין בין סוגי אנשים או בין הטרדה כלפי אנשי ציבור וכדומה, לעומת הטרדת אחרים. בהמשך לכך עמד בית המשפט קמא על הגנות הקבועות בדיון בכל הנוגע להבעת דעה ולמחאה פוליטית, תוך קביעה שאמנם, כפי שנקבע לא אחת, חופש הביטוי וזכות המחאה עשויים להקים הגנה מפני לשון הרע, אולם הם אינם מאפשרים הטרדה אסורה.
- בנסיבות הנדונות נקבע כי אין מחלוקת על כך שהמערערת מבקשת להמשיך בהתנהלותה, בעוד שעל-פי טענת המשיבה מדובר בהתנהגות העולה כדי הטרדה מאיימת. עם זאת, בית המשפט הפנה לכך שהמערערת הפנתה לפסיקה שניתנה זה מכבר אשר בגדרה נעשתה הבחנה בין ביקורת ומחאה לגיטימיות לבין התנהגות העולה כדי הטרדה מאיימת.
- לאחר בחינת הדברים, נקבע כי יש מקום למתן צו בכל הנוגע לפרסומים הכוללים מעקבים והתחקות אחר המשיבה ומעשיה. לעומת זאת, בכל הנוגע לבקשה למתן צו בעניין תיאורי המשיבה וכדומה, נקבע כי אין מקום למתן צו, מאחר שאין מדובר במעשים העולים כדי הטרדה, אלא מדובר בפרסומים אשר לכל היותר עשויים לעלות כדי לשון הרע או פגיעה בפרטיות.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 25-04-24938 רוזיליו נ' נתניהו

לאחר פירוט התשתית הראייתית שעליה נסמכה הבקשה, שלגביה נקבע כי בפועל לא הייתה שנויה במחלוקת, נקבע אפוא, כי נמצא כי המערערת עוקבת ומתחקה אחר המשיבה באופן המצדיק את מתן הצו שניתן כאמור בפתח הדברים.

טענות המערערת בכתב הערעור

11. בכתב הערעור הועלו טענות רבות אשר תקפו את החלטת בית המשפט קמא ממספר היבטים. בכלל זה נטען כי נפלו פגמים דיוניים, אשר התבטאו בכך שבבוקר הדיון הוגש המסמך שהוזכר לעיל, המחזיק כ-350 עמודים, בלי שנמסר קודם לכן למערערת ובלי שניתנה לה אפשרות לבחון את תוכנו ולהגיב לו. כך גם נטען כי לא התאפשרה חקירת המשיבה על תצהירה, וזאת חרף טענותיה בהיבט העובדתי ולמרות אי דיוקים רבים שנטען כי נפלו בטענותיה.

עוד נטען, כי בית המשפט קמא שגה בפרשנותו את חוק מניעת הטרדה מאיימת, בין השאר בכך שלא הבחין בין ביקורת ציבורית לגיטימית לבין הטרדה מאיימת. כן נטען, כי לא ניתן משקל למעמד המשיבה, כדמות ציבורית אשר לטענת המערערת, נדרשת לסף סיבולת גבוה יותר. בדומה, לא ניתן משקל מתאים לאיזון הנדרש בין חופש הביטוי, זכות המחאה והזכות לפרטיות של דמות ציבורית.

נטען כי בנסיבות הנדונות כלל לא התקיימו התנאים המצדיקים את מתן הצו מכוח החוק. בכלל זה נטען כי הפרסומים שעליהם הושתתה בקשת המשיבה למתן הצו הם בגדר ביקורת ציבורית לגיטימית שאינם עולים כדי הטרדה מאיימת כמשמעותה בחוק; המשיבה לא הוכיחה כי ישנו בסיס סביר להנחה כי המערערת עלולה לפגוע בשלומה וכך בייחוד לנוכח העובדה שעל-פי הנתען, המשיבה מוקפת באבטחה צמודה של שב"כ ואף לא הונחה כל ראייה בדבר סכנה אפשרית הנשקפת לה; אף לא הובאה כל ראייה לכך שנעשים מעקבים כלשהם אחרי המשיבה באמצעות המערערת, מעבר לפרסומים ברשתות החברתיות, אשר בפועל עשויים להיות מבוססים על מידע שמפורסם לציבור.

המערערת טענה כי בית המשפט קמא אף לא ערך איזון ראוי בין הזכות לפרטיות, חופש הביטוי וזכות המחאה הציבורית לשם הימנעות מפגיעה לא מידתית בזכויות יסוד דמוקרטיות.

לבסוף נטען, כי הצו שנתן בית המשפט קמא לוקה בחוסר בהירות ובחוסר מידתיות ולפיכך הוא פוגע במערערת באופן ממש. זאת נטען, מאחר שהצו כלל אינו מגדיר באופן מדויק את גבולות האסור, אינו מבהיר מה ייחשב לעיקוב או התחקות מצד המערערת אחר המשיבה ואף לא נעשתה הבחנה בין פרסום מידע ציבורי לבין מעקב פיזי. לנוכח חוסר הבהירות, נטען כי עלול להימצא מצב שבו הצו יפורש כאוסר גם על פעילות לגיטימית במסגרת חופש הביטוי וזכות המחאה.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 25-04-24938 רוזיליו נ' נתניהו

כל טענותיה של המערערת בערעור, אשר הובאו כאן רק בתמצית רבה, נטענו בהרחבה ובפירוט תוך הפנייה בין השאר, אל התשתית העובדתית שעמדה לפני בית המשפט קמא ותוך הפנייה אל פסקי-דין והחלטות אשר ניתנו בנסיבות שעל-פי הנטען, דומות לאלו הנדונות.

דיון והכרעה

12. מהטעמים שכבר הובאו לעיל, נמצא כי יש לקבל את הערעור. זאת כאמור ובתמצית, מעת שהמשיבה בחרה שלא להגיש תשובה לערעור; מאחר שבקשות הארכה שהגיש בא-כוחה בלי לתמוך אותן בדבר, נדחו מהטעמים שפורטו; בהיעדר הצדקה לארכה שהתבקשה, אשר הייתה מעקרת את הערעור מתוכנו; ובאופן מיוחד, לנוכח ההחלטה מיום 4.5.2025, אשר קבעה כי אי הגשת תשובה עד יום 8.5.2025 תיחשב להסכמת המשיבה לקבלת הערעור.

בנוסף לכך, עיינתי בתיק בית המשפט קמא, לרבות בכתבי הטענות שהוגשו ובנספחיהן, בפרוטוקול הדיון שהתקיים לפניו, בהחלטתו הנדונה ובכתב הערעור ובנספחיו. לאחר עיון זה, בהיעדר תשובה של המשיבה ובהתאם להוראות תקנה 138(ג)(2) בתקנות, נמצא כי יש לקבל את הערעור.

13. נקדים ונאמר כי אף שהמערערת העלתה טענות רבות כבדות משקל, אשר לכאורה, נתמכות בראיות ובפסיקה, לא ראיתי לנכון לדון בהן בהיעדר מענה מצד המשיבה לכל אותן טענות.

עם זאת, ראיתי לנכון לקבל את הערעור מהטעם האחרון שהועלה בכתב הערעור, שעניינו חוסר הבהירות של הצו שניתן בהחלטת בית המשפט קמא, אשר אינו מבהיר מה נכלל באיסור שנקבע, איזה מעשה עלול להיחשב להפרת הצו ובאלו נסיבות תחשב המערערת למפרה של הצו, אפילו בפועל מעשה ההפרה הנטען ייעשה באמצעות אחר.

על-פי החלטת בית המשפט קמא, ניתן צו שיעמוד בתוקף עד יום 30.6.2025, אשר נוסח כלהלן: **"הבקשה מתקבלת בחלקה, ואני אוסרת על המשיבה [המערערת בהליך הנדון] ומי מטעמה לעקוב ולהתחקות אחר המבקשת [המשיבה בהליך הנדון]"**.

בחינת נוסח הצו ובמיוחד לנוכח הטענות שעלו בבקשת המשיבה למתן הצו, מעלה כי אמנם, כטענת המערערת, גדרי הצו אינם ברורים. לא ברור מה ייחשב למעקב או התחקות אחר המשיבה וזאת בין השאר מהטעמים הבאים: לא נעשתה כל הבחנה בין איסור מעקב והתחקות פיזיים לבין פרסומים; לא ברור אם איסור המעקב אחר המשיבה כולל איסור פרסום מידע מקום הימצאותה גם אם הדבר פורסם ברבים באמצעים שונים, לרבות באמצעי התקשורת; לא ברור אם איסור ההתחקות אחר המשיבה כולל גם איסור מסירת מידע שהתקבל בעניין זה אצל המערערת; לא ברור אם האיסורים שנקבעו בצו כוללים גם איסור פרסום ביקורת על המשיבה ברשתות החברתיות; לא ברור מה הכוונה כי הצו חל על המערערת או מי מטעמה ומי ייחשב ל"מי מטעמה".

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 25-04-24938 רוזיליו נ' נתניהו

1

2 לנוכח חוסר הבהירות, המערערת אינה יכולה לדעת מה נאסר עליה בפועל או מה ייחשב להפרת
3 הצו. לא זו בלבד, אלא שהיא עלולה להימצא במצב שבו לא רק שלא תדע כיצד לנהוג או מה נאסר
4 עליה, אלא עלול להיווצר מצב שבו לנוכח פרשנות מרחיבה של הצו מצד גורמי האכיפה, היא תואשם
5 בהפרת הצו, אפילו לא הייתה כוונה לכלול מעשה זה או אחר שהיא עשתה או תעשה בגדרו של הצו.

6

7 14. לפיכך, בלי שיש בכך משום נקיטת עמדה לעניין כלל הטענות שנטענו בערעור ומעת שנמצא
8 כי הצו שניתן לוקה באי בהירות באופן המקשה מאוד על יישומו ומעמיד את המערערת בסכנת
9 אכיפת יתר, נמצא כי יש לקבל את הערעור.

10

11 הערעור מתקבל. בהתאם לכך מבוטלת החלטת בית המשפט קמא מיום 6.4.2025, לרבות הצו
12 למניעת הטרדה מאיימת שניתן בגדרה.

13

14

15

16

17

ניתן היום, י"ג באייר תשפ"ה, 11 במאי 2025, בהיעדר הצדדים.

תמר בר-אשור, שופטת

18

